

Vedoucí lesní zaměstnanci, kteří rozšiřovali sbírky Lesnického a mysliveckého muzea Ohrada, pověření správou zámku a revíru Borek s bažantnicí

Vilém Hall se narodil v Křesanově dne 31. března 1920 v hajnici patřící k revíru Kamenná Lhota (Steindlberg), panství Vimperk, kde jeho otec František Hall byl lesním hajným. Malý Vilém dlouho na Šumavě nepobyl, neboť jeho otec byl povýšen na nadhajného, přeložen do revíru Velechvín, panství Hluboká nad Vltavou a přidělen na hajnici „Kolomaznice“ u Ševětína. Zde si Vilém odbyl nižší školní vzdělání. Již tehdy byl o prázdninách praktikantem v lesnictví. Po ukončení školního vzdělání absolvoval v letech 1938 - 1940 Vyšší pilařskou školu v Táboře. Pak byl zaměstnán na několika pilách, aby získal praxi. Požádal o přijetí do schwarzenberských služeb a byl přijat a určen do revíru Velechvín. Zde získal velmi mnoho praktických zkušeností od svého šéfa, vynikajícího odborníka, vrchního lesního správce Jana Jakše. V té době také složil s úspěchem státní zkoušku lesnickou.

V roce 1943 byl Vilém Hall přeložen na schwarzenberské panství Murau ve Štýrsku. Po konfiskaci veškerého schwarzenberského majetku v roce 1940 byli čeští lesníci překládáni - také proti své vůli - na lesní velkostatky v Německu a Rakousku, neboť všude panoval kritický nedostatek lesnického personálu a Češi byli používáni na nejrůznějších lesních velkostatkách. Hall měl štěstí, že byl přeložen na schwarzenberské panství, kde byli starší zaměstnanci. Ti nemuseli rukovat na vojnu a byli také kdysi zaměstnáni v Čechách, byli to praví Schwarzenberáci. Hall nejprve sloužil na lesním ředitelství v Murau a pak na různých revírech, kde se musel věnovat myslivosti, což byl jeho koníček. Stavby zvěře na panství Murau byly vysoké a každým rokem na podzim se pořádaly velké naháňky na vysokou zvěř, což byla pro mladého lesníka vynikající škola, kde se naučil naháňky pořádat a organizovat. Tyto hony byly pořádány i za války, protože za všeobecné nouze byla zvěřina vítaným obohacením chudého jídelního lístku rodin všech zaměstnanců velkostatku.

.Lesní personál revíru Kamenná Lhota (Steindlberg), panství Vimperk, 3.června 1923. Zleva Gratian Höpfler - hajný, Rudolf Stögbauer - hajný, Karel Turek - lesní správce a František Hall - hajný (otec Viléma Halla).

Vilém Hall musel zůstat v Murau až do konce války a vrátil se domů v roce 1945. Velmi krátkou dobu sloužil opět ve Velechvíně a v roce 1946 byl přeložen do Horní Plané, kde sloužil na několika revírech. Na Hornoplánsku se mu velmi líbilo a horský terén mu velice vyhovoval. Proto byl nemálo překvapen, když byl dnem 1. ledna 1950 přeložen jako vedoucí revíru Borek a měl na starosti lovecký zámek Ohradu s muzeem, zoologickou zahradu a bažantnici. Dne 16. února 1950 se v Českých Budějovicích oženil s Vlastou Korbelovou z Poněšic. Na Ohradě se mu moc líbilo, i když zde měl hodně práce a velkou zodpovědnost. Byl zde navýsost spokojen a zdálo se, že zde zůstane dlouho, ale byl znovu velmi překvapen, když obdržel resoluci, že je od 4. ledna 1952 přeložen jako vedoucí polesí Lipka na Šumavě, lesní závod Prameny Vltavy. Lipka bylo rozlehlé polesí se značně vysokými stavy jelení zvěře, což mu pochopitelně vyhovovalo. Byla tam velká a pěkná myslivna, která byla ve velmi zachovalém stavu, takže si nemohl ani stěžovat. V Lipce působil až do roku 1955, kdy byl dnem 1. ledna 1956 přeložen do polesí Jílovice, lesní závod Dolní Hvozd - Nové Hrady. Zde působil až do roku 1962.

Od ledna 1963 musel opět změnit působiště a přestěhovat se na polesí Kozelka, lesní závod Bechyně a pak k lesní správě Týn nad Vltavou, kde sloužil až do odchodu do důchodu. Jako důchodce byl ještě dále příležitostně zaměstnán v lesnictví. Jako penzista žil s rodinou ve své vilce v Hluboké nad Vltavou - Zámostí. Zde Vilém Hall zemřel dne 8. ledna 1992.

Vilém Hall byl poslední ze schwarzenberských lesníků, který měl štěstí, že ještě sloužil v loveckém zámku Ohrada a měl na starosti nejen muzeum, ale také revír Borek s bažantnicí, zoologickou zahradu a revír Protivín, kam musel dost často jezdit. Měl zde moc a moc práce, což mu vůbec nevadilo, neboť pro každého schwarzenberského lesníka bylo zaměstnání v Hluboké velmi žádané. Po Hallovi již přišli zaměstnanci cizí.

Vilém Hall byl poslední ze schwarzenberských lesníků, který měl štěstí, že ještě sloužil v loveckém zámku Ohrada a měl na starosti nejen muzeum, ale také revír Borek s bažantnicí, zoologickou zahradu a revír Protivín, kam musel dost často jezdit. Měl zde moc a moc práce, což mu vůbec nevadilo, neboť pro každého schwarzenberského lesníka bylo zaměstnání v Hluboké velmi žádané. Po Hallovi již přišli zaměstnanci cizí.

Poznámka: Podklady dala autorovi k dispozici paní Vlasta Hallová.